

Milí a vážení přátelé,

setkáváme se v novém roce, v roce 2021. Pevně věřím, že tento rok bude o poznání lepší než ten, který nás právě opustil. Vrátime se k normálnímu životu, k práci, děti do školy a opět se beze strachu budeme navštěvovat s rodinami a přáteli. Z každé mizérie, která se mi v životě postavila do cesty, jsem se snažila vzít si poučení. Najít v tom něco dobrého. Z covidové infekce se dá vzít dobrého jen pramálo. Tato patálie natropila tolik špatného, na životech psychicky, fyzicky i hmotně, že mi přijde až nemravné mluvit zde o něčem dobrém. Nebudu rozebírat kdo co zavinil, či kdo mohl udělat víc, nebo jinak. Ti, co mě znají, vědí, jaký názor na věc mám a to stačí. Co mě však přijde zajímavé a poučné, je to, co nám během celého roku scházelo nejvíc. Mnozí z nás záhy po vyhlášení první karantény zjistili, že nejtěžší je zůstat sám. Vlastně jsme si uvědomili spoustu zajímavých věcí, na které bychom při běžném životě nejen neměli čas myslet, ale ani by nás to nenapadlo.

Znáte ty řeči „Zítra je pondělí. Mě se nechce do práce!“, nebo jak často od svých ratolestí, jedno jak starých, slyšíme „Mami, mně se nechce do školy! Musím tam?“

A co se nestalo? Po roce karantén a nejruznějších omezení nám schází normální práce. Úplně obyčejné vstávání a cesta na autobus. Ranní káva s kolegyní a svačina v poklusu. Naším adolescentům chybí pošťuchování se spolužáky a trapně nudné vyučování. A přestávky, kdy mohou probrat důležité věci s kamarády. Jednoduše, chybí nám kontakt s ostatními lidmi. Normální člověk je tvor družný, společenský a samota ho ubíjí. Úplně obyčejné popovídání o počasí, o výletu, na kterém jsme byli, o nové restauraci, zajímavém filmu, nebo o té „nemožné ženské, která má tak úžasného chlapa“, je kořením života. Zajít si na skleničku, zajít na návštěvu. Do této doby obyčejné věci, nad kterými se nikdo nepozastavil. „Jen kdyby bylo víc času. Nestíhám. Až bude víc času...“ Teď mnozí mají času dost, ale není kam a s kým. Pro mě z toho plyne jediné. Nevymlouvejme se na nic. Ani na čas. Budme s rodinou, s přáteli, jak to jen jde. Jak vidíme, vždy to jít nemusí. Budme přátelští, ztratme pár slov s člověkem ve frontě nebo při venčení pejska. Není to náš nepřítel, pobuda, který nás obtěžuje a obírá o čas. Je to člověk jako

měsíčník

café
ZELENÝ DŮM

Galerie

leden 2021

1. číslo / I. ročník

OTEVÍRACÍ DOBA KAVÁRNY

V běžném režimu je otevřeno
od úterý do neděle,
14:00-19:00 hodin.

Po dobu vládních omezení
bude otevřeno
„výdejní okénko“
od úterý do neděle,
14:00-16:00 hodin.

V novém roce začínáme
z technických důvodů
od úterý 12. 1. 2021.

Objednávky celých dortů
i většího množství zákusků
přijímáme na čísle:
tel.: 774 555 258
777 819 157

Café Galerie Zelený Dům – měsíčník č. 1/2021- leden
Vychází 8. 1. 2021. Vydává Martina Machalíčková.
Adresa: Újezd nad Lesy, Ranská 269, 19016, IČO: 16166779
Příjem inzerce: galerie@cafegaleriezelenydom.cz
Grafická úprava a tisk: Betis spol. s. r. o., Areál Výzkumných
ústavů 9, 190 11, Praha 9 - Běchovice. Náklad 4.200 ks.
Uzávěrka příštího čísla 15. 1. 2021, MK ČR E 24061

Časopis je vydáván bez dotací a jakýchkoli
finančních příspěvků. Veškeré náklady spojené
s přípravou, tiskem a distribucí jsou plně
hrazeny Café Galerií Zelený Dům.

my a je prima s ním prohodit pár slov. Zavtipkovat, usmát se na něj. Nejen že uděláte příjemnější den tomu druhému, i vy sami budete mít lepší náladu. Úklid doma neuteče. Ale příležitost zajít s kamarádkou na kávu, nebo přáteli na koncert, do kina, nebo na večeri, být nemusí. A stejné to je s rodinou. Jednoduše. Už víme, co nám schází nejvíc. A tak nelitujme času, který našim blízkým věnujeme. A važme si úplně obyčejných věcí. Ne vždy je život růžový. Není to norma, na kterou má každý a po celý život nárok.

Všem do nového roku přeji spokojenost. Není to málo. Toto slovo obsahuje vše, co potřebujeme. Pokud máme být spokojeni, musíme být duševně i fyzicky zdraví, být zajištění, mít okolo své nejmilejší a musíme si umět užívat všeho co nás potká. Naučme se opět radovat i z normálních věcí, z opravdového umění, z krásných věcí okolo nás, lásky a vážit si sebe sama. Vždy věřit zdravému rozumu a vlastnímu úsudku. Dělat ostatním radost i maličkostmi a dávat najevo, že je máme rádi. A že nás těší, že jsou okolo nás.

Spokojený rok 2021.

M. M.

Na nový rok jsem připravila malou velkou novinku v podobě nových webových stránek.

Najdete tam všechny užitečné informace, včetně prodejních děl a prodeje interiérových doplňků. Stále se bude vše doplňovat, aktualizovat a vylepšovat. A to včetně vylepšeného menu kavárny a všech našich dortíků, pohárů, vaflí a všeho ostatního.

Určitě nakoukněte.

www.cafegaleriezelenydom.cz

VÝSTAVY

Máme tady nový rok a s ním i nové výstavy. Velmi mě těší, že na tento rok mohou opět představit samá zvučná jména. Pokud nám bude umožněno uspořádat všechny domluvené výstavy, bude to opravdu úrodný rok. A na koho se můžete těšit?

V únoru zahájíme výstavu a oslavíme narozeniny moderní malířky, jejíž umělecká dráha započala již v dětství. Albina Gorbina, kterou někteří znáte z výtvarného workshopu v Zeleném Domě, každého očaruje svou energií a citovou působivostí. Na plátně najdete příběh umělce, jeho nabyté zkušenosti, prožité city, nestálost života. Téma přírody se v obrazech neobjevuje náhodou. Život je neustálá změna období a nekončící sled událostí. Pomocí barevné palety si malířka hraje s atmosférou pláten a to beze strachu z vyjádření svých vlastních citů.

Další měsíc přivítáme polského malíře Pawla Lackiho. Je členem Asociace polských malířů a grafiků. Je účastníkem mnoha plenérů v celé Evropě a v roce 2004-07 měl nepřetržitou výstavu svých děl v japonském Tokiu. Řídí se vztahem mezi barvou a světlem. Snaží se zachytit pomíjivé okamžiky, otevřenost a svobodu. „Čistý vzduch je podnětem, inspirací...zbytek záleží na mně“. Pro mě je malířem snových zahrad, kvetoucích luk a romantických jezírek a horských potoků. Do obrazů Pawla Lackiho se zamilujete. Nebudete se chtít přestat dívat.

V květnu přivítáme dlouho slibovaného Kristiána Kodeta. Je velmi těžké najít vhodný okamžik pro výstavu jeho obrazů. Část roku žije na Floridě a tu druhou pendluje mezi Prahou a jihem Čech. A pokud se už domluvíte, může se klidně stát, že při předchozí výstavě naprosto vše prodá a na té vaší nemá co vystavit. Tentokrát to vypadá nadějně a vy se tak můžete těšit na výstavu mezinárodně uznávaného umělce, jehož díla jsou zastoupena v galeriích a soukromých sbírkách v Bruselu, Paříži, Ženevě, Vídni, Curychu, New Yorku, Torontu, Otavě, Washingtonu a mnoha dalších centrech kultury. Kristian se na uměleckou dráhu vydal roku 1963, kdy po krátký čas pracoval jako výtvarník v Městských divadlech pražských. Poté studoval v Bruselu výtvarnou akademii. Hned po návratu začal vystavovat svá díla. Po roce 1968

žil dlouhá léta v emigraci. Nyní je Kristian Kodet světově uznávaným umělcem.

Víte, že Emma Srncová neměla ve škole jedničku z kreslení? Horko těžko odmaturovala na gymnáziu, kde jí vybrali do školy manekýnek a toto povolání dělala až do roku 1960. Na československé výstavě v SSSR dostala nabídku stát se herečkou v Černém divadle Jiřího Srnce, kterou přijala a setrvala 20 let. S dámou, která začala jako modelka a malovala jen pro potěšení se potkáme v Zeleném Domě na červnové výstavě. Dnes totiž její milé obrázky zná snad úplně každý.

Na podzim nás navštíví velmi sympatický malíř a spisovatel z Moravy. Od loňského září jsou v naší galerii k vidění dva obrazy Antonína Vojtky. Tento muž je nazýván malířem jižní Moravy. Na jižní Moravě se narodil, na jižní Moravě žije, jižní Moravu miluje a celý život ji svým osobitým způsobem ztvárňuje. Vystavuje od roku 1965 po všech významných galeriích v České republice. Ze zahraničí si jeho obrazy oblíbili v Německu, Rakousku, Skotsku, Itálii, Řecku, USA a Chorvatsku. Jeho obrazy najdete v galeriích a soukromých sbírkách v téměř padesáti zemích světa.

Antonín Vojtek

Hned poté doženeme výstavu grafika Tomáše Hřivnáče, která měla proběhnout na podzim loňského roku a bohužel jsme ji uspořádat nemohli.

Nakonec společně oslavíme jubileum výtvarníka Zdeňka Zemana, kterého velmi dobře znáte z naší galerie. Pro tuto příležitost chystá retrospektivu své práce a především mnoho obrazů, které budete mít možnost vidět úplně poprvé. „...nezpomínám si, že bych někdy nemaloval.“ Tak Zdeněk Zeman zahajuje většinu povídaní. A jeho povídaní je stejně barevné jako jeho obrazy. K některým dokonce existují krátké povídky a příběhy. Olejové barvy viděl poprvé v pěti letech a celé jeho mládí ovlivňovali skvělí malíři. Co vám však neunikne, je vliv pražských Holešovic, mlado-boleslavského sportovního letiště, závodních aut a Kamila Lhotáka. A láska k řeckým ostrovům. Ale to až v listopadu 2021.

Čím zvučnější jméno, tím těžší a zdouhavější jednání o termínu i průběhu výstavy. Budeme si proto držet palce a těšit se, že tyto výstavy nepropásneme.

Pawel Lacki

Ema Srncová

STÁLÁ EXPOZICE

Miloslav Fajkus, „Jachta s balóny“, olej na plátně, 40x40, 9.700,-

Zuzana Muzikant Jeřábková, „Červánky“, olej na plátně, 50x50, 9.800,-

Zdeněk Zeman, „Stará dobrá Amerika“, olej na plátně, 40x40, 9.800,-

Petra Hřivnáčová, „Mandrill“, olej na plátně, 90x95, 18.200,-

I v tomto čísle Vám přináším, vzhledem k nemožnosti navštěvovat prodejní galerie, státní galerie a nejrůznější výstavy, alespoň zlomek z naší výstavy, která měla probíhat od prosince do konce ledna tohoto roku. Věřím, že vám tyto obrazy budou potěšením a inspirací pro návštěvu naší galerie. Pokud Vás kterékoliv dílo zaujme, neváhejte mě kontaktovat. Další nabídka na www.cafegaleriezelenydom.cz. M. M.

PRAŽSKÉ VYCHÁZKY

Tentokrát jsme cíl naší vycházky vybrali záměrně, tak, aby souvisel s měsícem lednem, tedy měsícem, ve kterém se na naši další Pražskou vycházku vydáme. Vydáme se na západní okraj Prahy, který byl v době založení cíle našeho výletu ještě divočinou. Dnes pojedeme pohodlně, tramvají číslo 22 až na zastávku „Břevnovský klášter“, kde vystoupíme přímo před cílem naší vycházky. Pokud pojedeme autem, můžeme pohodlně zaparkovat přímo před klášterem.

Dne 14. ledna roku 993 byl zde, na konci dnešního Břevnova, vysvěcen první mužský klášter v Čechách. Břevnovský klášter, plným názvem Benediktinské arcipopatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze – Břevnově je nejstarším mužským klášterem v Čechách. U jeho založení stál kníže Boleslav II. a tehdejší pražský arcibiskup a pozdější světec, příslušník rodu Slavníkovců, Vojtěch.

Podle pověsti byl klášter založen na místě pramene potoka Brusnice, kde se údajně setkal biskup Vojtěch s knížetem Boleslavem na lovu. Název místa, jak praví pověst, pak vznikl prý podle břevna, které leželo v prameni.

Zakladatelem kláštera byl český kníže Boleslav II. a stavba musela započít ještě před rokem 993. Například kronikář Přibík Pulkava z Radenína pak považuje za rok založení kláštera již rok 992.

Druhý ze zakladatelů, pražský biskup Vojtěch, měl k Benediktinům důvěrný vztah. S mnichy řádu sv. Benedikta se dostal do kontaktu během svého exilového pobytu v Itálii, kdy mimo jiné pobýval i v nejstarším západním klášteře, italském Monte Cassinu. V řecko-latinském benediktinském klášteře svatých Alexia a Bonifáce na římském Aventinu pak 17. dubna 990 složil řeholní sliby. Při svém návratu do vlasti pak s sebou biskup přivedl i dvanáct bratrů z tohoto kláštera, kteří vytvořili první mnišskou komunitu nově postaveného kláštera. Posvěcení (zřejmě ještě provizorní) klášterní stavby proběhlo 14. ledna 993, jenom krátce po biskupově návratu zpět do vlasti, čímž se stal Břevnovský klášter nejstarším mužským klášterem na českém území. Papež Jan stvrdil jeho vznik v květnu téhož roku. Vztah mezi břevnovským klášterem a římským domovským klášterem mnichů pak nejlépe ilustruje původní zasvěcení břevnovského kláštera „*ke cti Matky Boží, svatého Benedikta a svatých Bonifatia a Alexia*“. Název si pak vzal klášter od přilehlé vísky Břevnové. Dnešní podoba kláštera pochází z první poloviny 18. století. Klášter, opuštěný po zničení tábory, byl v této době znovu obnoven a představuje tak vrcholné dílo baroka. Ze stejné doby pochází i členění a koncept barokní zahrady. V současné době žije v klášteře 13 mnichů.

Klášter byl v minulosti hospodářsky zcela soběstačný. Předpolí kláštera tvořil velký hospodářský dvůr s pivovarem, ovčínem a velkou užitkovou zahradou, včetně velkého pivovarského rybníka a sádky. V původní podobě dosahoval klášterní komplex až k ulici Bělohorské, kde dnešní kulturní dům, dříve hospoda „U kaštanu“, bývala hostincem

při dvoru klášterního pivovaru. Celý rozsáhlý areál byl obehnan ohradní zdi.

Nedílnou součástí kláštera jsou dnes průběžně obnovované, barokní kaskádové zahrady. Nedávno rekonstruovaná oranžerie, sad, habrový špalír a loubí, stejně jako dva tzv. „Markétské rybníky“ nás okouzlí svým tichým půvabem. Dnešní podoba zahrady sv. Markéty vychází ze studie ing. arch. D. Tůmové. Návrh vycházel z náznaku historického stavu z období vrcholného baroka a navrhoval zjednodušenou formou rehabilitaci původní zničené podoby okolí kláštera. Terasovitě uspořádaná zahrada je velmi dobře přehledná. Najdeme zde opatský letohrádek Vojtěška, s pramenem Brusnice, ve kterém se prý setkával kníže Boleslav se svatým Vojtěchem. Nad pramenem se nachází gotická křížová klenba, jediný pozůstatek gotického kláštera. V zahradě nalezneme i soustavu barokních štol jimiž se do kláštera přiváděla voda.

Klauzurní, tj. dolní část klášterní zahrady v níž stojí samotný objekt kláštera, je veřejnosti přístupná denně do 20:00 hod. Horní sad, tedy horní zahrada severně od kláštera nad klauzurní částí je otevřen stále. Zahrady jsou krásné i v zimě. A pokud to jenom trochu bude možné, nezapomeňte se osvěžit výborným pivem „Benedikt“, z klášterního pivovaru. Tak „Na zdraví“.

Zdeněk Zeman

DOMÁCÍ MÓDA

V posledních měsících trávíme velmi mnoho času doma. Nedávno jsem klábosila s kamarádkou a řeč padla na tuto divnou dobu. Probíraly jsme, co všechno se za loňský rok změnilo. Pro moji kamarádku je nejhorší práce z domova. Svěřovala se, že už nemá chuť se ráno ani česat. „Stejně jsme pořád doma. Nikdo mě nevidí. Jen manžel. A stejně to není jako dřív, ani se na mě nepodívá“. Dlouho jsem o jejím povzděchu přemýšlela. Nedalo mi to, a tak jsem se začala trochu vyptávat ve svém okolí.

Ano. Být stále jen doma je úmorné. Normálně ráno zazvoní budík, my vtrhneme do koupelny a po ranní sprše se učešeme, nalíčíme, navoníme... koho to dneska potkáme? Kdo bude na poradě? Kam jdu po práci? Jdeme s mužem večer do města a pak na večeři?

No jo, ale co teď? Hitem internetu se stali šikulové, kteří si vzali košili, kravatu a v trenýrkách usedli k monitoru na pracovní jednání.

Můj dědeček byl ministerský úředník. Přišel domů, pozdravil babičku a převlékl se z obleku do obleku domácího. Lehké kalhoty, košile, domácí sako a kožené trepky. Babička, ačkoli to byla žena v domácnosti, přivítala dědu navoněná, načesaná, přes domácí šaty nažehlenou zástěrku

a s úsměvem dědečka přivítala. Ženy, kolegyně, které na ministerstvu denně potkával, byly také navoněné a načesané... A babička to věděla. Nechtěla zapadnout do role nějaké domácí pomocnice. Chtěla být rovnocennou kolegyní žen na ministerstvu. Ba co víc. Ona si mohla díky svému skvělému muži dovolit být doma a pečovat o něj. Samozřejmě si však byla vědoma toho, že pokud ji po celém dni v prá-

ci její muž uvidí v tepláčkách, neupravenou a nespokojenou, začne se s jistotou brzy otáčet po krásných kolegyních. A dědeček se domů těšil. Pokud vím, měli spokojené manželství. Často po cestě domů dědeček kupoval květiny, nebo vážené bonbóny. V pátek chodili s přáteli na večeři, v sobotu tančit a v neděli na procházku do Stromovky.

A jak jsme na tom dnes my? Ruku na srdce. V čem nejčastěji doma chodíme? Vytahané triko, které už nechceme nosit ven, na doma pořád ještě stačí. Pravda. Má sem tam nějaký ten flíček, ale stejně nás v něm nikdo nevidí. Nikdo cizí pochopitelně. A k tomu tepláky a teplé ponožky. A vlastně i na nákup se v tom dá zaskočít. Vážně? Tepláky, jakkoli značkové budou vždy jen tepláky. Ve skříni nám visí spousta krásných věcí, které časem vyjdou z módy a nejspíš je odložíme na dno skříně. Proč si je neobléknout doma? V čem je práce doma horší než ta v kanceláři? A proč nevypadat dobře? I krásné a stylové věci mohou být pohodlné. Já třeba místo ponožek vytáhla mokasíny z léta. Není mi v nich zima, jsou měkké a... vypadají skvěle. A v létě mám o důvod víc koupit si nové. Zkusme letošní rok zahájit úplně nově. Nenechme se semlít všemi omezeními

a karanténami a začněme v novém. Dejme si to třeba jako jedno z novoročních předsevzetí. **A to jak dámy, tak pánové.** Nebolí jako třeba dieta a přesto se budeme cítit **skvěle**. A co víc? Náš protějšek to ocení jako první. Věřte, že si toho všimne. A hlavně, nezapomeňte se při každé příležitosti usmívat. Nejen na sebe do zrcadla, ale i na všechny okolo sebe. Dělá to pravé zázraky.

M. M.

Adolf Kosárek

Brzy po Vánocích 1829, tedy 6. ledna roku 1830, se v Herálci na Vysočině odehrála dlouho očekávaná radostná událost. V rodině panského úředníka, pana důchodního na panství Trauttmannsdorfů se narodil další syn. Pokřtěn byl jako Adolf. Po otci, který se původně jmenoval Kozárek, ale v době Adolfova narození se psal již Kosárek, dostal příjmení. Celým jménem tedy Adolf Kosárek. Malování malého Adolfa bavilo již od raného dětství. Otec, tak jak to otcové většinou dělávají, neviděl v jeho zálibě záruku životní prosperity a syna by raději viděl kráčet ve svých stopách. Tak jak to otcové většinou chtějí. Proto čtrnáctiletého Adolfa poslal na hospodářskou praxi ke kmotru Antonínu Schubertovi, vrchnímu úředníkovi na arcibiskupském statku v Dobřejovicích, nedaleko od Prahy. Při své práci měl mladík mnoho příležitostí k pozorování krajiny a k pilnému skicování. Kaplan Böttcher, který působil v sousedních Čestlicích, sám amatérský malíř, byl prvním, kdo mladého Kosárka zavedl do používání barev. V roce 1849 nastupuje Kosárek jako mladý písař důchodové správy na arcibiskupský statek v Dolních Břežanech. Nevíme s určitostí, zda byl ředitel arcibiskupské kanceláře Pollach tím, kdo doporučil mladého Kosárka pražskému arcibiskupovi, Bedřichu Schwarzenbergovi, a podpořil jeho žádost o stipendium. V každém případě Kosárek stipendium ve výši 120 zlatých ročně od arcibiskupa obdržel. V listopadu 1850 nastoupil do elementární třídy pražské Akademie, ale díky píli a nadání záhy přešel do krajinářské školy Maxe Haushofera. Ten jej považoval za svého vůbec nejnadanějšího studenta. Pokud se takto vyjádřil profesor Haushofer, nebylo o Kosárkově talentu pochyb. Profesor Haushofer nebyl totiž jen tak někdo. Ně-

mecký malíř byl nejen významným představitelem německého krajinářství 19. století, ale měl i výjimečné rodinné zázemí a z toho plynoucí konexe. Max Haushofer se narodil v rodině dvorního učitele bavorského krále Maximiliána I., který se stal i jeho kmotrem. Mezi jeho žáky patřil nejen Kosárek, ale i Alois Bubák a Julius Mařák.

Již v roce 1853 sklídl Kosárek první úspěch. Na výstavě „Krasoumné jednoty pražské“ byly nadšeně přijaty hned tři jeho obrazy, „Krajina v bouři“, „Podzimní jitro“ a „Stmívání“. V únoru 1855 si našel byt v Praze na Malé Straně, v domě „U černého beránka“. Od roku 1854 již Adolf Kosárek nedostával podporu a musel se žít pouze malováním. Tak jako v mnoha podobných případech byl Kosárek daleko lepším malířem než obchodníkem. Přestože maloval pilně, nedokázal těžit z kvality svého díla a prodával své obrazy obvykle za nízké sumy. Vyčerpání a hmotný nedostatek se tragicky podepsaly na umělcově zdravotním stavu. V pouhých osmadvaceti letech mu lékaři diagnostikují tuberkulózu plic. Následujícího roku 1856 vytvořil rozměrnou „Lesní krajinu“, která sklídila skutečný úspěch. Prodej obrazu za částku 560 zlatých, mu umožnilo podniknout ještě v roce 1856 samostatnou studijní cestu na Rujanu. Z této cesty pochází několik známých děl, „Studie krajiny pod mrakem“, „Hřbitov

u moře“, nebo „Krajina s větrným mlýnem“. Peněz za obrazy z výstavy roku 1857, tedy „Hřbitova u moře“, známého nyní jen podle studie, a „Zimní noci“, zřejmě použil ke krátké cestě do rakouských Alp, z níž vytěžil několik svěžích studií.

Rok 1858 byl ve znamení Kosárkova uměleckého vrcholu, ale také jeho životní tragédie. Jeho smrtelná choroba propuká naplno. Obrazem stavu jeho duše se stal obraz „Osamělá krajina“, známý též pod názvem „Selská svatba“. Rok 1858 byl i rokem jeho svatby. Žení se 27. září s dcerou své bytné, švadlenou Františkou Pokornou. Bylo asi na čase, neboť už 2. listopadu se mladým manželům narodila dcera Františka.

Následující rok se jeho tragicky krátká životní cesta uzavírá. Mladý malíř umírá rok po své svatbě, 30. října 1859, ve věku 29 let. Jeho nevěstu, která se měla dozvědět o smrtelné nemoci svého ženicha při šití svých svatebních šatů, údajně namaloval Josef Mánes na svém obraze „Švadlenka“.

Adolf Kosárek patřil k nejnadanějším studentům své generace. Poznal jak českou krajinářskou školu, tak tehdy proslulou mnichovskou malbu. Jeho hlavním motivem byla oslava české krajiny. Jeho obrazy jsou kompozicemi z různých typických prvků, jejichž výběr a uspořádání podtrhuje charakter té které krajiny. Zvláště oblíbené se u Kosárka těšily světelné proměny počasí a denní doby, které dokázal velmi přesvědčivě vystihnout. Svým pojetím položil základy moderní české krajinomalby. Ve svých obrazech tehdejší romantické pojetí krajinomalby postupně přiváděl k realismu.

Je jen ironií osudu, že třicet let po jeho úmrtí se narodí jiný Adolf. Na rozdíl od Kosárka mizerný malíř, kterého pro nedostatek talentu nepřijali na Akademii. Ale to už je jiná kapitola.

Zdeněk Zeman

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

Vzpomínáte na jedinou prosincovou akci? Víte, která to byla? Většinu loňských aktivit jsem ožežela, ale tuto jsem nedala. Akce „Vánoční přání“ je srdeční záležitost. I přes veškeré nesnáze s nemožností rozebrat si prázdná přáníčka přímo v Zeleném Domě, kdy vše zůstalo na pomoci našich pečovatelů ze sociálního odboru. Ty totiž velmi dobře naše nejstarší spoluobčany znají a přání se díky jejich spolupráci dostaly přímo k těmto lidem. Trochu mě mrzí, že se vyplněných přání sešlo tak málo. Zájemců, kteří by rádi přání plnili bylo mnohem víc než vyplněných kartiček. I přes to však bylo i letošní rozdáání dárků velmi krásnou a dojemnou akcí. Velice děkuji všem malým zpěváčkům, kteří jsou naprosto úžasní. Velký dík patří Daniele Janoušové, která Sovičky vede a všem rodičům, kteří se zúčastnili a opravdu velký dík těm, kteří došli až do konce. A že to byla opravdu vydatná vycházka. Ačkoli oproti loňskému ročníku nepřešlo, i tak jsme se po více jak třech hodinách chůze těšili domů na pohovku a horký čaj. Nicméně všichni ob-

darovaní měli velikou, nefalšovanou radost. Byli nadšení z koled, které jim děti zazpívali i z dárků, které dostali. Děkuji všem, kteří se zapojili a pomohli s jakoukoli částí této akce. Již při pochodování po adresách našich seniorů mě napadlo, že by bylo báječné rozšířit pozornost i na rodiče samoživitele. Na všechny, kteří se z jakýchkoli důvodů dostali do tíživé životní situace. Je jedno zda samotné maminky, nebo otcové s dětmi. Pokud se člověk dostane do nesnázi, jako první se snaží, aby děti měly dostatek a pokud možno co nejméně poznaly, že je něco špatně. Na sebe myslí až naposledy. A přitom si tolik zaslouží dárek, odměnu za všechno úsilí, povzbuzení, že v tom nejsou sami. Že zas bude všechno dobré. Další „Vánoční přání“ proto budou patřit i jim. Opět požádám sociální odbor o spolupráci a už teď se těším, jak vše dopadne.

Do této akce se ještě nenápadně schovala druhá, která také nemohla během loňského roku proběhnout. Vlastně jsme výtvarnou soutěž, kterou jsem kvůli nejrůznějším opat-

řením několikrát posouvala, vzali od konce. Aniž by se vyhlášovali vítězové, aniž byste si mohli obrázky dětí koupit a tím přispět na podporu léčby slečně Markétě Šádkové, dala Eva Danielová dohromady pár lidí, kteří již nechtěli čekat. Vybrali jsme mezi sebou 15.000 Kč. Dali do obálky a Markétě s její maminkou předali. Takový vánoční dárek. Krásná upomínka, že na ně myslíme, že nám na nich záleží a nemluvíme jen tak do větru. Myslím, že vědomí této pospolitosti je pro Markétu stejně důležité jako vybrané peníze. Jak jsem řekla i při samotném předávání obálky s penězi, v Újezdu jsou úžasní lidé, kterým záleží na ostatních. Drží při sobě a nenechají nikoho na holičkách.

